

Sygn. akt VW 4826/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Klaudia Milek

Protokolant: Agnieszka Zawrzykraj

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 czerwca 2014 r. sprawy, przeciwko E. G. c. J. i H. z domu W. ur. (...) w W.

obwinionej o to że: w dniu 9 stycznia 2013 roku o godz. 19.54 na ul (...) przy ul. (...) w W. nie zastosowała się do ograniczenia prędkości określonego w przepisie art.20. ust 1 ustawy z dnia 20.06.1997 roku Prawo o ruchu drogowym w ten sposób , że kierując pojazdem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) przekroczyła dopuszczalną prędkość o 33 km/h , co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości (...)

tj. o czyn z art. 92 a kw

orzeka

I. Obwinioną E. G. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 92 a kw wymierza karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych.

II. Zasądza od obwinionej 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty , obciąża ją kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 (sto) złotych.

Sygn. akt V W 4826/13

UZASADNIENIE

E. G. została obwiniona o to, że w dniu 09 stycznia 2013r, o godz. 19:54 na ul. (...) przy ul. (...) w W. nie zastosowała się do ograniczenia prędkości określonego w przepisie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób , że kierując pojazdem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) przekroczyła dopuszczalną prędkość o 33 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości (...), tj. za wykroczenie z art. 92a KW

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 stycznia 2013 roku o godzinie 19:54 na ul. (...) przy ul. (...) w W. urządzenie do pomiaru prędkości (...) zarejestrowało fakt przekroczenia dozwolonej prędkości przez kierującą pojazdem marki S. o nr rej. (...). Wskazany pojazd w momencie dokonywania pomiaru poruszał się z prędkością 83 km/h, przy obowiązującym w tym miejscu ustawowym ograniczeniu prędkości w terenie zabudowanym do 50 km/h. Przedmiotowe urządzenie do pomiaru prędkości w dniu zdarzenia posiadało ważne świadectwo legalizacji pierwotnej.

Na podstawie informacji uzyskanej od właściciela pojazdu (...) sp. z o. o. z siedzibą w P. ustalono, iż kierującą pojazdem we wskazanym miejscu i czasie była E. G..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: dokumentacji fotograficznej /k. 4/, kserokopii świadectwa legalizacji /k. 5/ oraz pisma /k 10/.

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę E. G. w odniesieniu do przypisanego jej czynu.

Sąd, konstruując stan faktyczny, oparł się na materiale dowodowym w postaci źródeł pozaosobowych z dokumentów w postaci: dokumentacji fotograficznej /k. 4/, kserokopii świadectwa legalizacji /k. 5/ oraz pisma /k. 10/. Ujawnionym dowodom z dokumentów Sąd przydał walor w pełni wiarygodnych środków dowodowych. Strony nie kwestionowały prawdziwości ani autentyczności w/w dokumentów. Sąd z urzędu również nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Z informacji uzyskanych od właściciela pojazdu (...) sp. z o. o. z siedzibą w P. wynika, iż kierującą pojazdem marki S. o nr rejestracyjnym (...) w dniu 9 stycznia 2013 roku o godzinie 19:54 na ul. (...) przy ul. (...) w W. była obwiniona E. G.. /k. 10/

Obwinionej E. G. zarzucono popełnienie czynu określonego w art. 92a Kodeksu Wykroczeń.

Wykroczenie określone w art. 92a kw polega na tym, że sprawca, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Wykroczenie to może być popełnione umyślnie bądź nieumyślnie. W sprawie niniejszej ograniczenie prędkości było określone art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 5:00-23:00 wynosi 50 km/h, z zastrzeżeniem ust. 2 (w tym ostatnim przypadku prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów w strefie zamieszkania wynosi 20 km/h).

W świetle powyższych ustaleń faktycznych znajdujących oparcie w zebranych w sprawie dowodach, w ocenie Sądu obwiniona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona wykroczenia z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust.1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Obwiniona bowiem w sposób w pełni świadomy w dniu 09 stycznia 2013r, o godz. 19:54 na ul. (...) przy ul. (...) w W. kierując pojazdem marki S. o nr rejestracyjnym (...) przekroczyła dopuszczalną prędkość o 33 km/h.

Okoliczności wskazane we wniosku o ukaranie potwierdziły się przede wszystkim w dokumentacji fotograficznej z k. 4 akt, obrazującej miejsce, czas i podstawowe okoliczności wykroczenia, kserokopii świadectwa legalizacji /k. 5/ oraz pisma /k. 10/. Z całości kształtu materiału dowodowego bezsprzecznie wynika, że obwiniona nie zastosowała się do obowiązku jazdy z prędkością administracyjnie dozwoloną i przekroczyła ją o 33 km/h. Analizując stronę podmiotową wykroczenia dokonanego przez obwinioną, całość okoliczności sprawy pozwala na przyjęcie, iż działała ona w zamiarze bezpośrednim. W chwili popełnienia czynu była ona osobą dojrzałą życiowo, sprawną umysłowo. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca winę obwinionej. Swoim zachowaniem, nie stosując się do podstawowych reguł dotyczących ruchu pojazdów, znanych wszystkim kierującym, obwiniona wyczerpała wszystkie dyspozycje art. 92a kw.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranej.

Przy wymiarze kary, Sąd nie znalazł okoliczności łagodzących, a za przesłanką obciążającą uznał wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinioną, której zachowanie w rażący sposób wykracza przeciwko przepisom mającym na celu poprawę bezpieczeństwa na drogach, stwarzając zagrożenie innym uczestnikom.

Mając to na uwadze, Sąd wymierzył obwinionej karę grzywny w kwocie 300 złotych, uznając, że kara ta stanowi wystarczającą reakcję na czyn E. G.. Wymierzona kara grzywny będzie również miała pozytywny wpływ na kształtowanie świadomości społecznej oraz będzie stanowiła wystarczający bodziec dla osiągnięcia względem obwinionej pożądanych celów zapobiegawczych oraz wychowawczych. Uzmysłowi również obwinionej karygodność jej zachowania. Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani – tym bardziej odstąpienia od wymierzenia kary, bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionej środków oddziaływania wychowawczego. Sąd Rejonowy zważył także na nagminność wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji na terenie W..

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 100 zł i wymierzył jej opłatę w wysokości 30 zł.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.